

Arbejdskontrakt ved Siden af, men nu er jeg for gammel til at gjøre Arbeidet; som Følge deraf kan jeg ikke forny Arbejdskontrakten, og nu vil man opsigge mig Huset af den Grund". Man kan ikke sige, at disse Tilfælde udtrykkelig ere forbudne i Loven, paa ingen Maade; her er heller ikke Noget at sige fra Lovgivningens Standpunkt eller for Domsstolen til den Maade, paa hvilken de paagjældende Ciere af Hus og Lørd gaa frem; men at det staar i Strid med den Lørd, der ligger til Grund for Forordningen, maa vistnok erkjendes fra alle Sider. Hensigten med Forordningen af 27de Mai 1848 var utvivlsomt, som jeg før nævnte, den at sætte Husmænd og Inderster i trygge Besiddelse af Hølig og Lørd. Paa den Maade, man nu gaar frem, bliver dette Diemed forskjert, og der forekommer mig i saadanne Tilfælde at være Anledning for Lovgivningsmagten til at tage dette Spørgsmaal under Overveielse og sørge for saavidt muligt og forsaavidt det kan ske uden at krænke andre berettigede Interesser, at den paagjældende Forordnings Diemed kan ske Fyldest i den Aand, hvori den er givet. Dette kan kun ske derved, at der fastsættes en strengere Afspærring end den, Forordningen selv har fastsat, mellem Leiekontrakter og Arbejdskontrakter. Om nu den Maade, paa hvilken mine ærede Medforslagsstillere og jeg have søgt at løse Opgaven paa, vil findes at være hensigtsmæssig og vil kunne ramme Diemedet, derom vil der muligvis være forskjellige Meninger her i Thinget. Vi have troet, at det vil rammes ret godt paa den Maade, her er foreslået, nemlig ved, at man fastsætter, at naar en Leiehusmand eller Indsidder paa Landet har sluttet Kontrakt om Arbejde med Ciiren af Huset, kan hans Leiemaal ikke opsiges ham før til den 1ste Mai, der indtræffer 3 Aar efter Arbejdskontraktens Udløb. Derved er der givet en fast Bestemmelse, og det vil gjøres meget vanskeligt, at saadanne Tilfælde, som jeg før leilighedsvis omtalte, ville kunne indtræffe. Det er kun som jeg nævnte før, et ganske enkelt Punkt af hele dette store Spørgsmaal, vi have taget for; men maasse ogsaa dette vil findes heldigt. Vi havde jo fornylig her i Thinget en Lov om gift Kvindes Formueraadighed, og det blev fremhævet fra Forslagsstillernes Side, at denne Lov søgte sin Styrke i sin Begrænsning, og den høitærede Minister, saavel som ærede Medlemmer, der toge Ordet for samme Lov, erkjendte ogsaa, at der uaagtedet var et meget stort Spørgsmaal, det dreiede sig om, nemlig Kvindens hele Formuestilling, dog ikke var nogen Betænkelighed ved at tage et saadant enkelt Punkt ud, naar man kunde begrænse det paa en tilstrækkelig Maade, hvilket den høitærede Minister erkjendte var Tilfældet med den paagjældende Lov. Den nævnte Lov om gift Kvindes Formueraadighed gjorde imidlertid paa en vis Maade et Brud paa den Maade, hvorpaa

hele dette Forhold hidtil havde været behandlet. Det bragte en ny Grundsaetning ind; dette kan ikke siges at være Tilfælde ved nærværende Lovforslag, thi ved det have vi søgt at begrænse os til et ganske enkelt Punkt. Jeg tror derfor, at Forslaget maa anbefales sig selv ved, at det ikke bringer nogen ny Grundsaetning ind, men tværtimod søger at holde sig til den Lørd og den Aand, som vistnok maa siges at ligge i Forordningen af 27de Mai 1848. Jeg tør derfor maasse udtale det Haab, at Folkethinget vil modtage dette lille Lovforslag med samme Velvillie som den, hvormed dets Flertal modtog det førnævnte Lovforslag, og at ogsaa den meget ærede Indenrigsminister vil stille sig, som jeg haaber, ligesaa velvillig til dette Lovforslag, som hans Kollega Justitsministeren stillede sig til det andet Lovforslag, jeg har nævnt.

S. Steffensen: Jeg har begjæret Ordet for at fremsætte et Par Indvendinger mod det foreliggende Lovforslag. Det er jo Mening fra Forslagsstillernes Side at sikre Leiehusmænd og Inderster paa Landet en mere beskyttet Stilling med Hensyn til deres Boliger. Jeg er imidlertid meget i Tvivl om, hvorvidt man i Virkeligheden ved dette Forslag vil gjøre dem nogen Gavn i saa Henseende. For det Første maa jeg bemærke, at efter den Stikkelse, det her har, vil Lovforslaget ganske vist ikke have nogetombestemt Værd, idet det nemlig kan omgaaas paa mangfoldige Maader. Jeg skal saaledes f. Ex. nævne, at Forslaget kun har saadanne Leiekontrakter for Die, der lyde paa Opsigelse. Deraf er det altsaa en Følge, at man ganske simpelt kan omgaaas det paa den Maade, at man istedetfor at lade Leiekontrakterne lyde paa Opsigelse, lader dem lyde paa Tid. Man leier f. Ex. Huset eller Leiligheden paa et Aar, hvor der ikke er Tale om Opsigelse, og det kan man jo afkürat ligesaa godt som leie ud paa Opsigelse. Det er altsaa en Maade, hvorpaa Lovforslaget kan omgaaas. — Selv om man man imidlertid retter dette paa en eller anden Maade, tror jeg dog ikke, Lovforslaget vil faae nogen videre Virkning, idet det nemlig alligevel kan gjøres betydningsløst paa en anden Maade. Man kan jo nemlig, naar man har afsluttet en Leiekontrakt med den paagjældende, og derefter vil afslutte en Arbejdskontrakt, blot bære sig ad paa den Maade, at man opsiges Leiekontrakten, inden man afslutter Arbejdskontrakten. I saa Fald faar man fuldstændig fri Hænder; saa er det Leiehusmanden eller Indersten, der maa komme igjen, naar han vil leie. Opsigelsen er saa stet, inden Arbejdskontrakten er afsluttet, og Forholdet rammes altsaa slet ikke af denne Lov. Men det vilde ganske vist være en høist uheldig Gænge at bringe disse Forhold ind i, idet saa den paagjældende Cier vil have en langt stærkere Klemme paa Husmanden eller Indersten med Hensyn til Ar-